

Hvad ser du?

Kan og bør vi som Guds børn forberede os på en *trængselstid*? Bør vi i vort arbejde med ungdommen forberede den derpå?

Eller skal vi indstille os selv og de yngre generationer på ubrudt velfærd?

*

Skuer vi ud over *Europa*, ser vi, at de skandinaviske lande er kommet mest skånsomt igennem dette århundrede. *Sverige* har været skånet for krig, *Norge* oplevede besættelsen under anden verdenskrig, *Danmark* »betalte« med 5000 sønderjyders død under første verdenskrig for Sønder-Jyllands tilbagevenden til Riget i 1920 og oplevede derefter besættelsen i 1940-45, *Finland* har lidt mest både under selvstændighedskrigen og under vinterkrigen 1939-40 mod Rusland og den følgende kostbare krig med den nægtige nabo.

Alligevel må man sige, at *Skandinavi-en* i sammenligning med det øvrige Europa er kommet igennem dette forfærdelige århundrede på en måde, der burde fremkalde omvendelse og uophørlig taksigelse.

Hvad *Rusland* har lidt, ikke blot under første og anden verdenskrig, men også under det kommunistiske rædselsregimente, overgår vor fatteevne. Millioner er gået til grunde under granatregn, bombardementer, maskingeværssalver – under sult og hungersnød – på flugt i panik fra hus og hjem – i pjalter og laser – skrigende og grædende af fortvivlelse – andre millioner er gået til grunde i *Stalins* slavelejr under umenneskelige forhold, behandlet som trækdyr af kyniske, hjerteløse, psykopatiske politisoldater i det hemmelige politiselsbrøderiske tjeneste – andre igen skånelsesløst henrettet efter en skueproces eller efter et grusomt forhør under tortur – andre igen bortslæbt til sibiriske ødemarker, hvor de kunne gå til grunde, fordi Stalin og kumpaner anså dem for samfundsfjendtlige.

Hvad det *jødiske* folk har været igennem, lader sig hverken tænke eller beskrive – og dog er det sket! Og det er sket for ikke så længe siden – 6 millioner ryddet af vejen!

Simon Wiesenthal sagde, da en døende ung tysker, der havde været S.S.-soldat og deltaget i jødernes udryddelse, i sin dødsangst spurgte ham, om han kunne tilgive ham: »Jeg kan ikke tilgive Dem på de 6 millioners vegne! Det lader sig ikke

gøre!« Tilgivelse i denne sammenhæng ligger udenfor de menneskelige muligheder.

*

Ser vi videre ud over *Europa*, hvilket land er da kommet så forholdsvist smertefrit igennem som vore nordiske lande?

De var næsten alle med i både første og anden verdenskrig – og de øst-europæiske lande var derefter underlagt et kommunistisk diktatur af værste skuffe med ubeskrivelige lidelser for befolkningen.

*

Vi tænker imidlertid for meget i mængde og abstraktioner – lad os et øjeblik tænke på *hvert enkelt lille menneske* – i skyttegraven – eller i stormløb på vej gennem spærreilden fra maskingeværer og kanonstillinger – eller på flugt fra hus og kære – eller i slavelejr – eller under tortur – eller på vej ind i gaskamre – eller nede i kælderens under et bombardement fra luften – eller skrigende efter et stykke brød til sit barn – eller på vej ud til henrettelsespelle-tonen – o.s.v.

Hvert enkelt menneske!

*

N. P. Wetterlund lukkede sig undertiden inde i sit lønkammer for at gøre sig til eet med de lidende, at han kunne bede for dem af hele sit hjerte.

Medens jeg skriver dette, tager mørket til over jorden – der lægges onde planer rundt omkring – i visse regeringskontorer – i mafiakredse – blandt terrorister – i ungdomsbåndet – i religiøse fanatiske kredse – o.s.v.

Og nu er de destruktive midler endnu forfærdeligere end under verdenskrigene. En atombombe kan lægge en verdensstad øde på et øjeblik.

*

Hvad er det for en fremtid, vi skal berede os på? Søg ikke svaret hos politikerne, thi de ved ingenting! Man kan måske sige: de vil ikke vide det.

De taler om *verdenssamfundet* uden at forstå, at et verdenssamfund før Jesu Kristi komme i kraft og megen herlighed vil være et *antikristeligt* samfund – og *kan ikke være andet*.

*

Den første artikel i bladet handler denne gang om det *gådefulde* – det gådefulde i menneskehedens blodige historie – det gådefulde i lidelsens og trængslernes mysterium – det gådefulde, der fremkalder spørgsmålet: »Hvorfor?«

Vor Herre Jesus har al magten i Himlen og på jorden – og dog ser det ud, som om mørkets kræfter og agenter har ubegrænset magt – hvorfor?

*

Hos *N. P. Wetterlund* fremkaldte det gådefulde megen bøn i det skjulte – bøn, hvorved han satte andre ting til side for at kunne bede.

Lignelsen om *enken og den uretfærdige dommer* lærer os at gøre som han – altså ikke blot bede sådan lejlighedsvis, men give bønnen den plads, Guds hellighed, den lidende menneskehed og Guds godhed imod os peger på.

*

De ufattelige trængsler, som hver dags nyhedstjeneste informerer os om, tilskynder os ikke blot til bøn, forbøn, påkaldelse og tilbedelse, men også til at *prioritere ret*.

Der er adskillige ting, vi nu af egen fri vilje giver afkald på – og styrkes i Ånden ved at gøre det.

De er måske ikke direkte syndige – og dog bliver de til skade for os, hvis vi holder fast på dem, når Gud maner til alvor.

Apostelen *Paulus*, der taler om, at nu ser vi i et spejl, en *gåde*, drog bl.a. den konsekvens heraf, at han var streng imod sig selv og derfor ejede de dybere glæder, som man kun oplever, når man følger Jesus, der *gav afkald*.

*

Paulus siger, at vi skal *bede uafladeligt*. Han går ud fra, at vi lever i et ubrudt samfund med Herren. Det vil vi opmuntre hinanden til. Det er det eneste, der passer for en kristen – ikke mindst i en så forfærdelig tid som vor.

Vi kender alle *nogle, der er i trængsel*. Lad os græde med de grædende. Lad os bære hverandres byrder. Vidunderligt, at vi må sætte dette og hint til side, så vi kan gå i forbøn for dem!

Vi spiser os *mætte hver dag*. Hvilken nåde – men det er ikke en selvfølge. Gud er i stand til at sende hungersnød. Det har Han gjort mange gange. Lad os løfte vore hjerter i taksigelse for vort daglige brød – og lad os bede Gud om, at Han også i år i sin barmhjertighed vil skænke os en vel-signet høst. Og lad os så ikke glemme *de fattige*, der sulter ud over jorden!

Vi har endnu *ordnede forhold* i vort land, men lovløsheden tager til. Freden i samfundet er ikke en selvfølge. Gud kan tage den bort. Lad os med alvor og oprigtighed gå i forbøn for alle dem i høje og indflydelsesrige stillinger, at vort folk ikke skal opløses indefra af gudløshed og fordærv.

Vi hører ikke hjemme i *verdenssamfundet*. Vi hører ikke hjemme i EU. Vi skal ikke styres af ugudelige syndere, der stikker hovederne sammen i Bryssel. Vi skal ikke inddrages i et antikristeligt babylonisk sammensurium af stater, der formentlig får paven som åndeligt overhovede. Lad os ikke blive trætte af at bønfalde Gud om at føre os ud heraf. *Norge* er ude og har kun høstet fordele deraf. Lyt ikke til politikere – heller ikke til økonomer – lyt ikke til menneskers argumenter, men lyt til Gud den Almægtige! Sæt så tid til side, fordi du bærer ansvar for dit folk! Tid til side i lønkammeret – måske med andre – måske i en fast bønnekreds.

Ved Guds nåde har vi altid været *Israels ven*. Det vil vi være til det sidste – men skal vi forblive det, må Guds venner holde ud i bøn herom. Det går ikke af sig selv. Vi kan ikke stole på vore politikere og erhvervsledere. De kender ikke Israels plads i Guds frelsesråd; de tænker udelukkende i økonomiske baner – de tænker altså stik modsat af Gud.

Herren siger, at der skal komme en *trængsel så stor, at intet kød vil blive frelst, hvis ikke den afkortes*. Det vil den blive for de udvalgte skyld. Ingen af os har svært ved at forestille sig denne trængsel.

Med henblik herpå vil vi bøje vore knæ for vor himmelske Fader og bede for os selv og de yngre generationer, at Han allerede nu i sin barmhjertighed vil bevare os fra, at vi svækkes i Ånden, fordi vi lader hænderne synke i åndelig slaphed.

*

Den mest betydningsfulde gerning i vort land sker ikke i regeringskontorerne eller i direktionslokalerne, men i lønkamrene. Hvis vi altid var os dette bevidst, ville vi takke Gud af hele vort hjerte for så stor en ære: at måtte deltage i det, der har afgørende betydning!

Vi ville ikke blive store på det. Det

bliver man aldrig i Jesu nærhed. Vi ville ikke bruge store ord derom. Det tillader Guds Ånd ikke. Det er en *skjult* tjeneste, som skal forblive *skjult*.

*

Ingen ved, hvor stor eller mindre stor en betydning *Bønnevagten for Danmark* har haft i de ca. 30 år, den har virket. Den er inde i en fornyelse. Vi søger ikke at overtale nogen til at være med, men overlader det til Gud: at give bønnevagten nye deltagere.

Lad os på *Nyborg Strand* under stævnet fra 9. til 14. juli ikke tildele fællesbønnen hver morgen efter morgenmad underordnet betydning. Lad os, så vidt muligt, samles fuldtalligt gamle og unge. Det kan være en øvelse for os i fællesbønnens tjeneste, hvad enten vi selv løfter røsten eller ej. Vore ord skal helst være få. Gud behøver ikke lange udredninger for at forstå os.

*

Vi kommer ikke i en magtposition, når vi følger Herren. Der var ikke plads til Herren i denne verden – heller ikke til Paulus – og heller ikke til os, hvis vi er tro imod Sandheden.

Magtstillinger er farlige for Guds børn. Guds kraft udfolder sig ikke i vor magt, men i vor magtesløshed.

Jo mere magtesløse vi er, des stærkere er trangen til at bede, thi bøn er jo netop et udtryk for, at vi ikke kan klare det selv.

Velfærd giver en følelse af tryghed, men ikke af magtesløshed. Derfor må den aldrig få nogen indflydelse over os. Velfærd tvinger os ikke til uophørlig bøn – derfor må vi beherske den, ellers er den en snare om vor fod.

Paulus formåede alt – både at have, hvad han opfattede som overflod, og at lide mangel.

Det første er måske det sværeste i åndelig henseende.

*

På *Nyborg Strand* samles vi om vor Herres og Frelses snare komme i kraft og megen herlighed.

Vi beder om, at det får en sådan sandhedskraft over os, at det vækker os.

Vækkelse er noget andet, end at vi spænder musklerne og beslutter, at nu vil vi tage os sammen – nu skal det blive anderledes! Vækkelse er opvågning for virkeligheden.

Den store fare i mangfoldige kristne kredse er, at man kender Guds ord – men ikke som virkelighed. »Alt, hvad I siger, er rigtigt, men det gør intet indtryk på os!«

er en ikke sjælden kommentar til forkynnelsen i vore dage. Det er ord, men ikke kraft, altså ikke virkelighed.

Når den frygtelige trængsel er der, da er den der som en uundgåelig virkelighed. Når Jesus Kristus åbenbarer sig, da er hans genkomst en altoverskyggende virkelighed.

Men Guds børn skulle helst kende dette som virkelighed *allerede nu*, thi da bereder de sig!

Vi vil ikke samles i Nyborg om, at vor Herre Jesus kommer, som var det et »emne« – men som guddommelig virkelighed, der kan indtræffe nårsomhelst.

Da gør vi alt af egen fri vilje af hjertet som for Ham – og hvad vi ikke kan gøre af hjertet for Ham, afstår vi fra.

*

På tilsvarende måde med *regnskabsaflæggelsen* for Kristi domstol. Er den virkelighed, stikker man ikke hovedet i busken – men ser den i øjnene og bereder sig til den med glæde og taknemmelighed.

*

Alt dette er en *herlig del af det herlige evangelium*. Det er en ubeskrivelig gave, at Gud den Almægtige altid hører på os, når vi beder – selvom der næppe er nogen iblandt os, der føler, at han/hun er god til at bede og vældig god til at holde ud i bøn og fortræffelig til altid at bede!!

Guds barmhjertighed omslutter os, når vi beder – som en Fader, der lytter med glæde til sit barn.

*

Gud er vor Fader – Han vil gerne, at vi nyder vore måltider med taksigelse (1. Tim. 4,3) – at vort familieliv er lykkeligt – at vi ser på markens lillier og himmelens fugle og lader bekymringerne fare – Han ønsker af hele sit hjerte, at vi altid er glade – Hans tanker er ikke ulykkestanker, men det modsatte: en Faders tanker for sine elskede børn – og alt dette midt i denne verden med dens trængsel, mørke og grusomhed!

Han vil også, at vi gør det gode – og gør det frivilligt, med glæde – at vi midt i alle hans gaver ikke bliver selviske, men kommer de fattige og lidende i hu.

Han opstiller ikke bestemte regler for os – hvor længe vi skal bede bevidst hver dag – hvor meget vi skal give til de fattige – hvor mange sygebesøg vi skal aflægge – hvad vi skal give afkald på – Han vil, at det skal komme indefra med glæde og uden tanke på at gøre sig fortjent derved.

Derfor sætter Han ikke nogen til at

være herre over andres tro.

Han vil ikke, at evangeliet skal svækkes af alvorlig loviskhed, fordi vi er på vej imod den store afsluttende trængselstid. Thi evangeliet er Hans kraft – men det er loven ikke.

*

Allerede *Søren Kierkegaard* så, at det trak op til et forfærdeligt uvejr. Han følte sig som en kaptajn på et skib med mange passagerer. De morede sig nede i salonen – han stod oppe på broen og kunne se en lille mørk sky i horisonten – og han forstod, hvad den betød.

I dag er det tydeligt for alle, at et forfærdeligt uvejr er under anmarch. Skyerne trækker sig sammen: de er kulsorte og varsler et uvejr af hidtil ukendt omfang.

Men der trækker ingen sorte skyer ind over Guds børns sjæle. Troen, håbet og kærligheden lyser derinde – og vi kommer i en vis forstand Gud endnu nærmere.

Intet kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

*

Det er vort håb og vor bøn, at evangeliet må blive forkyndt på *Nyborg Strand*, så alle erfarer, at det er Guds kraft til frelse og liv i fuldeste betydning – altså *frelse til at bestå for Menneskesønnen i Hans tilkommelse*.

Tak for forbøn!

*

Professor *Ole Modalsli* fra *Oslo* vil, som meddelt i april, tale to gange under stævnet. Vi har endvidere anmodet rektor *Bengt Birgersson* fra *Gøteborg* om at åbne Skrifterne for os. Her fra landet kommer *David Andersen* og *Leif Sig Jensen*. Jeg vil formentlig holde formiddagens Bibeltime.

Vi skal altså høre evangeliet forkyndt på *svensk, norsk og dansk* – det skal nok gå!!

*

Vi skal også *synge sammen* – d.v.s. synge sammen *til Guds ære!* Det er også en del af evangeliet og af vor tilbedelse og taksigelse. Derfor vil vi gøre det af hjertet – og takke Gud for, at vi endnu kan synge – endnu kan løfte vor røst – og at Han lytter derpå!

Må vor sang være Ham til behag (Salme 104,34).

*

Søndag formiddag er vi *samlede ved Herrens bord* – noget større kan næppe tænkes på denne side af evigheden.

Det er en forsmag på Luk. 13,29. Ved Herrens bord berører evigheden på en

særlig måde tiden og befæster os i den evige frelse og i den uophørlige taksigelse.

Her er Kristi kærlighed næsten for overvældende – her bliver vi sandelig små og Han stor!

Her er (som *Brorson* synger) velsignelsens fylde at smage, her er Guds nåde og Himmels dør!

»Stor, større, størst vi kender ej – vi er eet – thi dette samfund har vor Fader beredt!«

Kom derfor af egen fri vilje som *deltager* – altså som den, der tager del i det altsammen – tager del i det med *dine* evner og gaver – *din* glæde – *din* kærlighed – *din* iver efter det gode – og også med *din* længsel efter »mere af Herren« – *din* trang til at kende Ham bedre – *din* bedrøvelse – *din* kamp og møje – thi kommer vi alle som *deltagere*, tager vi på den rette måde også del i hverandres glæder, kampe og sorger.

Altså ikke blot tilhørere – men *deltagere!*

*

Stævnet vil blive velsignet af vor himmelske Fader – men hvordan Han vil velsigne os, bestemmer Han selv – thi Han er den eneste, der ved, hvad vi allermest trænger til!

*